
LOUIS MACNEICE

A biciklista

Fékezés nélkül le a lejtőn, el a moccsatlan
Ló kréaszobra mellett, a felkavart szél
Lehűti a verejtéket nyakán, egybeolvasztja az éggel,
Az áthevült kormányt markolja, a nyarat,
Ő, a fiú, ő, aki ma zárójeles
Közbeszúrás a horizonton; mindjárt folytatódik
A főmondat, de addig ez az öt perc
A nap, a nyár. Sztatikótó
Emelkedik helyből, vízszintesen,
Önmagát aláhúzó pávafény-szalag.

És a vakító, vakító fehér ló
Meggoccsan a zárójelek között,
Szöcskéktől forr a fű, a kerék alól
Kipattan egy kavics, és az egész vidéket
Gördeszkázó fiúk pettyezik be fehérrel,
Hátrafúj a hajú hóhullámlovasok,

Alattuk portajték. A nyár, a nyár –
Lepkehálóval üldözik, vagy piros kicsi labdát,
Elütik messzire, vagy tejszínhabosan befalják,
Vagy isszák lehuny a szemhéjukon át; míg a harangszó
Bal-jobb-bal folytatja a mondatot,
És odalent a völgyben tekernie kell megint
Bal-jobb-bal de közben
Tíz másodpercig még repül akár a kréta-ló
Repül kezdetlenül nyugodtan
Nyugodtan mit se számít főmondat és igeidő
Nyugodtan véghetetlenül repül.

Imreh András fordítása

